

В българската поезия има космонавт, готов да стартира още през 1940 г.:

*Бих влезнал във взривна
ракета, самичък
бих търсил
в простора
далечна
планета.*

Кой от читателите на „Моторни песни“ (1940) е могъл да предположи, че космонавтът от стихотворението „Вяра“, написано от Никола Йонков, по-смъртно известен като Никола Вапцаров, е толкова близо до първия реален полет на човек в Космоса? Интересно е да се направят съпоставки в кои литератури и как е предусетена космическата ера. Но и без сравнения „Вяра“ блисти като звезда, около която се търсят познати и непознати съзвездия.

Готовността да се влезе във взривна ракета е постигната с хилядолетно постоянство на човека във вярата – във всичките ѝ разновидности-единосьщности. Единосьщности дори в противопоставяния на вярващи, религии, идеи, в дележи и користни обеззверявания на Адамовите синове и дъщери.

Вярата е отстоявана, запазвана от поколение на поколение през безброй изпитания, през черни дупки в пространството и времето, в които изглежда крайна победата на Нищото. Агресиите на скептицизма и отчаянието една след друга обсаждат човешкото у човека, обявяват братството и любовта за илюзии, утопии. Така нареченото общество не било нищо повече от облак скакалци, умиращ след като е изгризал и последната зеленина по състезателната дестинация на наяждането.

Спорът за човека продължава. Пулсират агонизиращи общности и преминали през огън и лед човешки сърца. Не остава единствена хипотезата, че сме сами в Космоса, че самотата ни е и космическа. Отново и отново се възправя вярата, че са възможни връзки с други светове и същества, както и между нас. Вярата е неотемлива от духа и природата на човека.